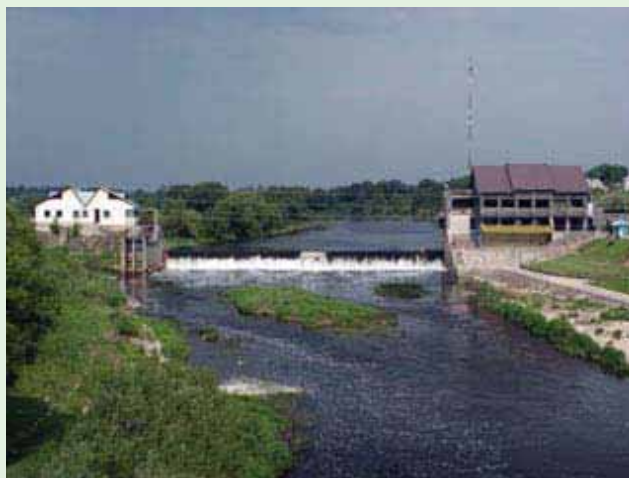

Legenda apie Tauragę

INESA ANULYTĖ, MAIRONIETĖ, 4 C KLASĖ

Užtvanka per Jūros upę Tauragėje. Nuotrauka iš interneto svetainės <http://www.taurage.aps.lt>

Padavimai, legendos, sakmės visada puošia krašto praeitį, turtina tautosaką. Senieji pasakojimai, kuriuos vis dar pasakoja Tauragės krašto žmonės, mus nukelia į tuos laikus, kai Tauras dar tebebuvo aiškių garbinama dievybė, kai tankiuose ir slėpininguose Jūros upės pakrančių miškuose medžiodavo vietiniai kunigaikščiai, šaunūs pilių valdovai, savo krašto gynėjai.

Pro Tauragę teka, rodos, tokia nedidutė upė, o pavadinta skambiu Jūros vardu – ji taip pat apipinta legendomis. Senieji tauragiškiai mena ją ir kitokią. Dažną pavasarį ar rudenį Jūra taip iš krantų išsiliedavo, kad kitą kraštą vos įžiūrėdavai. Tada žmonės sakydavo: „Vėl Jūraitė sugrįžo. Vis dar Tauro ieško...“ Jie pasekė senąją legendą apie Tauragę.

Jūrų valdovo jauniausioji duktė Jūraitė įsimylėjo žemės sūnų Taurą. Protingas valdovas, daug skausmo ir išbandymų patyręs, netekęs mylimos žmonos, nenorėjo jaunelei širdies užduoti. Suprato – gyvenimas vietoje nestovi, jaunystė savais vėjais švilpia... Išleido jūrų valdovas dukrą į Žemę, tik prašė labai toli nenukeliauti, kad nors retkarčiais jos balsą išgirstų ir vaikaičiais pasidžiaugti galėtų. Apsistojo jaunieji viename kaime, pro kurį tekėjo upė. Geri ten žmonės gyveno, priėmė ir padėjo įsikurti atvykėliams, tik niekas nežinojo, kad tai Jūrų valdovo duktė, kad tai dievybės jų kraštą saugo ir žmonėms sekasi darbai, kasmet derlius gausus, sotūs metai...

Bėgo laikas, žmonės vis dar gerai gyveno, bet pasklido gandas, kad yra kraštų, kur jauni vyrai gali pamandrovoti, nematyto turto parsivežti. Ir Tauras panorą su visais keliauti, pasirungti.

Nenorėjo Jūraitė jo išleisti, sakė, kad nereikia jai nei aukso žiedų, nei parvežtinių šilko skarų – jai už visus pats brangiausias Tauras, tačiau tai vyro nesulaikė.

Ilgai negrįžo jaunikaičiai namo. Nutilo kaime dainos ir juokas. Po kurio laiko daugelis išvykėlių grįžo, tik Tauro tarp jų nebuvo. Vienas vaikinys papasakojė, kad svečios šalies valdovė Taurą pamilo. Tos šalies žyniai iš panašumo į tėvą ir iš ženklų ant jo dešinioios rankos atpažino Taurą – jis buvo jų žuvusio valdovo sūnus. Kai jam tai pasakė, ir pats Tauras prisiminė savo motinėlos pasakojimus apie tolimą kraštą. Panoro žyniai apvesdinti Taurą su tos šalies valdove.

Gimtinėje likusi Tauro mylimoji Jūraitė tyliai ir kantriai laukė sugrįžtant savo mylimojo, o nesulaukusi išsielvarto amžiams pradingo upės bangose. Tą upę žmonės vėliau pradėjo vadinti trumpuoju Jūraitės vardu – Jūra.

Po daugelio metų į namus su grįžo jau senas, sušuošintas, išbadytomis akimis Jūraitės mylimasis Tauras, taip ir nepamilęs svetimšalės. Sugrįžo ir nusekė mylimosios pėdomis – pradingo jis išsiliejusios upės bangose. Žmonės tą vietą vėliau pavadinę Taurage. Sakoma, kad ši upė liesis iš krantų tol, kol Jūraitė ras savo mylimąjį Taurą.

Tai legenda apie Tauragės ir Jūros upės vardų kilmę. Ją užrašė mokytoja Valerija Gaižauskienė, išgirdusi šį pasakojimą iš savo senelės.

Literatūra:

1. *Tauragės krašto istorija*, Tauragė, 2007.
2. *Tauragės enciklopedija*, Tauragė, 1992.